

den Lønningsfond, som omtales i en Lov, der ogsaa er Thinget forelagt i denne Session; men jeg hører ikke til dem, der have stor Tro til, at vi meget snart faae en saadan Lov ud, som den omtalte, idetmindste ikke i den Skikkelse, hvori den var Thinget forelagt, men det skal jeg ikke her videre omtale, da det ikke ligger for, men kun gjentage, at jeg ikke skjønner, at det er rigtigt at paalægge Staten den Udgift, der her er bragt i Forslag til Indførelsen af en Convertering af Præstetienden, men at denne Udgift paa en eller anden Maade bør paahvile selve Tienden.

Ordføreren: Forsaavidt den sidste ærede Landstingsmand fornyede sin almindelige Opposition imod Lovudkastet, skal jeg ikke følge ham. Kun med Hensyn til hans sidste Ytring skal jeg bemærke, at Spørgsmaalet om, hvilket Fond der vilde komme til at bære Udgiften, slet ikke er besvaret ved Lovudkastet, saaledes som det foreligger fra Udvalgets Side. Vi have meent, at det var en Sag, der burde staae hen, og jeg skal tilføie, at vor Tanke har været meget besleget med den ærede Landstingsmands, idet ogsaa Udvalget ansaae det for rigtigt, at den, der fik Fordelen ved Foranstaltningen, ogsaa maatte bære Udgiften, hvilket saaledes vil blive det paatænkte Lønningsforhold. Forsaavidt den ærede Landstingsmand spurgte, om der ikke med Hensyn til § 9 skulde gives Ministeriet en lignende Bemhndigelse, som er given i § 10, skal jeg henvisse til Loven af 19de Februar 1861, der isvrig citeres i § 9 og hvoraf det vil sees, at en sliq Bemhndigelse ikke er fornøden, da Foranstaltningen — Tiendens Ordning — er paabudt i den nævnte Lov; Udvalget har saaledes kun behøvet at knytte nærværende Lovs Foranstaltning — Tiendens Notering — til det, der allerede er paabudt ved den under 19de Februar emanerede Lov. Jeg tør endnu tilføie en Bemærkning med Hensyn til den høitærede Kultusministers Erindring imod § 10. Det er den, at den høitærede Indenrigsminister har billiget Tanken i Udvalgets Udcast til § 10, saaledes at det oprindelige, fra Regjeringens Side forelagte Lovudkast vil komme til at vige Pladsen. Det

vil derfor være nødvendigt, at der stilles bestemt. Endringsforslag for Kirketiendens Vedkommende, dersom den Betragtning, der er gjort gjældende, skulde faae praktisk Betydning. Jeg antager nemlig, at det høie Thing vil dele Udvalgets og Indenrigsministerens Opfattelse af disse Forhold.

Indenrigsministeren: Jeg skal dog bringe i Erindring, at det kun er kort Tid siden, at jeg har gjort bestemt Indsigelse imod, at Kirketienden efter sin Oprindelse og hele historiske Udvikling kan betragtes som privat Eiendom og sættes i samme Kategori som Kongetienden.

Ordføreren: Det er en Misforstaaelse fra den høitærede Ministers Side. Sa, ganske vist, han har udtalt sin theoretiske Anskuelse om Kirketiendens Natur og i saa Henseende ikke opgivet den Betragtning, som har diceret det oprindelige Lovudkasts § 10; men han har ikke staaet paa, at § 10 overhovedet skulde blive en del af Lov. I saa Henseende har han indbrømmet, at Udvalgets § 10 har truffet det Rigtige. Det vil derfor være nødvendigt for den høitærede Minister, dersom han vil gjøre sin theoretiske Anskuelse om Kirketiendens Natur til praktisk gjældende Lov, at stille et Endringsforslag til næste Behandling.

Indenrigsministeren: Jeg skulde troe, at jeg var den Nærmeste til at fortolke mine Ord, der forresten vare saa klare, at de ikke behøvede nogen Fortolkning. Naar jeg ikke har gjort nogen Indvending imod den omtalte Paragraph, da er det, fordi jeg har i frisk Erindring, hvor lidet Udfigt der er til at sætte Noget igjennem ligeoverfor et Udvalg. Det er en Erfaring, som jeg forresten ikke først har gjort idag.

Ordføreren: Det skulde gjøre mig undt, om der i det sidste Dieblit skulde blive nogen Difference imellem Udvalget og Ministeren, og det især, da vi hidindtil ere gaaede saa enige tilsammen i denne Sag. Jeg skjønner heller ikke, at der var nogen Anledning til at søge eller finde den i mine sidste Ord.